

چهارسال خونین

جنگ داخلی آمریکا

تجزیه و تحلیل جنگ داخلی آمریکا

پول خود را بیشتر از زمین در خرید و فروش بردگان سرمایه‌گذاری می‌کردند. تا سال 1860، 84 درصد از سرمایه سرمایه‌گذاری شده در تولید در ایالات آزاد (غیرمالکیت) سرمایه‌گذاری شد. با این حال، از نظر جنوبی‌ها، در اواخر سال 1860، این یک تصمیم تجاری درست به نظر می‌رسید. قیمت پنبه، محصول تعیین‌کننده جنوب، در دهه ۱۸۵۰ به شدت افزایش یافته بود و ارزش بردگان - که در نهایت دارایی بودند - به طور متناسب افزایش یافت. تا سال 1860 سرانه ثروت سفیدپوستان جنوبی دو برابر شمالی‌ها بود و سه پنجم ثروتمندترین افراد در جنوب بودند.

انتخاب آبراهام لینکلن در سال ۱۸۶۰ باعث شد که هفت ایالت جنوبی از هم جدا شوند و ایالات کنفدراسیون آمریکا را تشکیل دهند.

بین سال‌های ۱۸۱۵ تا ۱۸۶۱ اقتصاد ایالت‌های شمالی به سرعت در حال مدرن شدن و متنوع شدن بود. ایالات شمالی سرمایه‌گذاری زیادی بر روی سیستم حمل و نقل گسترده که شامل کانال‌ها، جاده‌ها، قایق‌های بخار و راه آهن بود، انجام داده بودند. روند صنعتی شدن در ایالات شمالی به سرعت در حال انجام گرفتن بوده و اگرچه کشاورزی - عمدتاً مزارع کوچکتر که به نیروی کار رایگان متکی بودند - بخش غالب در شمال باقی ماند، صنعتی شدن در آنجا ریشه دوانده بود.

در مقابل، اقتصاد جنوب اساساً بر مزارع بزرگ (مزرعه) استوار بود که محصولات تجاری مانند پنبه تولید می‌کردند و به عنوان نیروی کار اصلی بر بردگان متکی بودند. جنوبی‌ها به جای سرمایه‌گذاری در کارخانه‌ها یا راه آهن‌ها، آن‌طور که شمالی‌ها انجام داده بودند،

از سال 1861 تا سال 1865، 4 سال خونین در تاریخ ایالت متحده آمریکا رقم خورد. جنگی که بین ایالات شمالی و جنوبی رخ داد و در آن هزاران نفر کشته شدند. این جنگ در تاریخ آمریکا معروف به جنگ داخلی آمریکا¹ می‌باشد.

جنگ داخلی خونین‌ترین و تفرقه‌انگیزترین درگیری آمریکا بود که ارتش اتحادیه را در مقابل ایالات کنفدرال آمریکا قرار داد. این جنگ منجر به کشته شدن بیش از 620000 نفر و مجروح شدن میلیون‌ها نفر شده و جنوب ویران شد.

□ زمینه‌های جنگ

در اواسط قرن ۱۹، در حالی که ایالات متحده دوران رشد فوق العاده‌ای را تجربه می‌کرد، یک تفاوت اقتصادی اساسی بین مناطق شمالی و جنوبی کشور وجود داشت.

1. American Civil War

چهار ایالت دیگر به زودی به آنها پیوستند.

در دهه ۱۸۵۰، شمالی‌ها، به دلیل احساس اخلاقی یا علاقه به حمایت از کار آزاد، به این باور رسیدند که برده‌داری باید ریشه‌کن شود.

سفیدپوستان جنوبی می‌ترسیدند که محدود کردن گسترش برده‌داری باعث مرگ حتمی این ایالات شود. در طول این دهه، دو طرف به طور فزاینده‌ای دو قطبی شدند و سیاستمداران کمتر قادر به مهار اختلاف از طریق سازش بودند. هنگامی که آبراهام لینکلن، نامزد صراحتاً ضد برده‌داری جمهوری خواه، در انتخابات ریاست جمهوری سال ۱۸۶۰ پیروز شد، هفت ایالت جنوبی (کارولینای جنوبی، می‌سی‌سی‌پی، فلوریدا، آلاباما، جورجیا، لوئیزیانا و تگزاس) تهدید خود را عملی کرده و جدا شدند و به عنوان کنفدراسیون ایالات آمریکا سازماندهی شدند.

□ آغاز جنگ

در ساعات اولیه صبح ۱۲ آوریل ۱۸۶۱، شورشیان در فورث سامتر، در ورودی بندر چارلستون، کارولینای جنوبی، آغاز به تیراندازی کردند. عجیب این است که این اولین برخورد از خونین‌ترین جنگ در تاریخ ایالات متحده هیچ قربانی‌ای نگرفت. پس از یک بمباران ۳۴ ساعته، سرگرد رابرت اندرسون ۱

حدود ۸۵ سرباز خود را به حدود ۵۵۰۰ سرباز محاصره کننده کنفدراسیون تحت فرماندهی ژنرال بورگارد ۲ تسلیم کرد. در عرض چند هفته، چهار ایالت جنوبی دیگر (ویرجینیا، آرکانزاس، تنسی و کارولینای شمالی) اتحادیه را ترک کردند تا به کنفدراسیون پیوندند. رئیس جمهور لینکلن ۷۵۰۰۰ شبه نظامی را برای خدمت به مدت سه ماه فراخواند. او محاصره دریایی ایالت‌های کنفدراسیون را اعلام کرد، اگرچه اصرار داشت که آنها از نظر قانونی نه یک کشور مستقل بلکه ایالت‌های شورشی هستند. او همچنین به وزیر خزانه داری دستور داد تا ۲ میلیون دلار برای کمک به جمع‌آوری نیروها بودجه تخصیص دهد. او حکم قرار احضار زندانی را ابتدا در امتداد ساحل شرقی و در نهایت در سراسر کشور به حالت تعلیق درآورد. دولت کنفدراسیون قبلاً مجوز فراخوان ۱۰۰۰۰۰ سرباز را برای حداقل شش ماه خدمت داده بود و این رقم به زودی به ۴۰۰۰۰۰ نفر افزایش یافت.

□ اعلامیه رهایی ۳

در سپتامبر ۱۸۶۲ لینکلن از ایالت‌های جدا شده خواست تا به اتحادیه بازگردند یا بردگان خود را آزاد کنند. هنگامی که هیچ دولتی بزرگشت، او اعلامیه رهایی را در ۱ ژانویه ۱۸۶۳ صادر کرد. این

فرمان الهامات اخلاقی برای شمال فراهم کرد و کشورهای اروپایی را از حمایت از جنوب منصرف کرد. این امر همچنین به استخدام آمریکایی‌های آفریقایی تبار برای ارتش اتحادیه اجازه می‌داد.

□ نیروهای آمریکایی آفریقایی تبار

اعلامیه آزادی همچنین به مردان سیاه پوست اجازه می‌داد در ارتش اتحادیه خدمت کنند. این امر طبق قانون فدرال مصوب ۱۷۹۲ غیرقانونی بود (اگرچه آمریکایی‌های آفریقایی تبار در جنگ ۱۸۱۲ در ارتش خدمت کرده بودند و این قانون هرگز در مورد نیروی دریایی اعمال نمی‌شد). با توجه به اینکه سهم آنها در جنگ داخلی اکنون آشکار است، آمریکایی‌های آفریقایی تبار به تعداد قابل توجهی به این خدمات پیوستند. در پایان جنگ، حدود ۱۸۰۰۰۰ آمریکایی آفریقایی تبار در ارتش بودند که حدود ۱۰ درصد از نیروهای این شاخه را تشکیل می‌داد و ۲۰۰۰۰ نفر دیگر نیز در نیروی دریایی خدمت می‌کردند.

با این حال، خدمت سربازی تعصبی را که مشخصه جامعه شمالی در آن زمان بود را از بین نبرد. سربازان آمریکایی آفریقایی تبار در واحدهای جدا شده قرار گرفتند، که تعداد کمی از آنها در نبرد حضور داشتند، و هنگ‌های آنها توسط مردان سفیدپوست فرماندهی



که هیچ سرباز سفید پوستی با آن روبرو نبود: هنگامی که توسط شورشیان دستگیر شوند، نیروهای سیاه‌پوست می‌توانستند به بردگی درآیند، خواه آنها قبل از اعلامیه آزاد یا برده بودند. آنها همچنین اگر به عنوان اسیر جنگی نگهداری می‌شدند، با رفتار بسیار سخت‌تری مواجه می‌شدند.

□ پایان جنگ

با وجود یک رشته پیروزی‌های اولیه کنفدراسیون، نیروهای اتحادیه در نهایت در جنگ پیروز شدند. پیروزی شمال، فراتر از نیروهای برتر و منابع صنعتی و مالی آن، تا حدی به دلیل سیاست‌مداری لینکلن بود. در سال ۱۸۶۴ او به

دریافت می‌کردند. افراد خصوصی سفیدپوست ماهانه ۱۳ دلار درآمد داشتند و هزینه لباس‌هایشان پرداخت می‌شد. سیاه‌پوستان ۱۰ دلار در ماه درآمد داشتند که هر ماه ۳ دلار برای هزینه‌های لباس‌هایشان کسر می‌شد. در ژوئن ۱۸۶۴ این امر موجب شرمساری شد و کنگره به این نتیجه رسید که سربازان سفید و سیاه باید به طور مساوی دستمزد دریافت کنند و این اقدام را عطف به ماسبق کرد. سربازان آمریکایی آفریقایی‌تبار به طور معمول تجهیزات استفاده می‌کردند که در مقایسه با تجهیزاتی که هم‌تایان سفیدپوست آنها دریافت می‌کردند، بسیار قدیمی‌تر یا ضعیف‌تر ساخته شده بودند. سربازان سیاه‌پوست همچنین با تهدیدی روبرو بودند

می‌شد. تنها تعداد انگشت‌شماری از آمریکایی‌های آفریقایی‌تبار به درجه افسری دست یافتند. بیشتر نیروهای سیاه‌پوست در پست‌های نگهبانی قرار گرفتند یا از آنها خواسته شد که سنگر بسازند. (نیروهای مسلح ایالات متحده تا سال ۱۹۴۸ ادغام نمی‌شدند.) از آنجایی که آنها تمایل داشتند در اردوگاه‌ها حضور داشته باشند، این افراد بسیار بیشتر از سربازان حاضر در جنگ در خطر ابتلا به بیماری بودند. در نتیجه، تقریباً سه چهارم از ۴۰۰۰۰ سرباز آمریکایی آفریقایی‌تبار که در جنگ جان باختند، به جای جراحات جنگی، تسلیم بیماری یا عفونت شدند. در ابتدا، نیروهای سیاه‌پوست به طور قابل توجهی کمتر از هم‌تایان سفیدپوست خود دستمزد

مبانی شرب‌شناسی

یک رهبر سیاسی و جنگی چیره دست تبدیل شده بود. تلفات هنگفتی که هر دو طرف در طول جنگ داخلی آمریکا متحمل شدند. تقریباً ۲ درصد از جمعیت ۱۸۶۰ ایالات متحده در جنگ جان باختند. این جنگ

همچنان خونین‌ترین درگیری در تاریخ آمریکاست. جنوب در اثر جنگ ویران شد، اما اتحادیه حفظ شد و متمم سیزدهم قانون اساسی، که در سال ۱۸۶۵ تصویب شد، رسماً برده‌داری را در کل کشور لغو کرد.

پس از جنگ، دولت‌های شکست خورده به تدریج به ایالات متحده بازگشتند. دوره پس از جنگ که در آن تلاش‌هایی برای حل مشکلات سیاسی، اجتماعی و اقتصادی ناشی از پذیرش مجدد در اتحادیه ایالت‌های کنفدراسیون سابق انجام



شد، به نام بازسازی (۱۸۶۵-۷۷) شناخته می‌شود. پیروزی ایالات شمالی در جنگ، ایالات متحده را به عنوان یک ملت حفظ کرد و به نهاد برده‌داری که از ابتدا کشور را تقسیم کرده بود، پایان داد. اما این دستاوردها به قیمت جان ۶۲۵۰۰۰ نفر تمام شد - تقریباً به اندازه تعداد سربازان آمریکایی که در تمام جنگ‌های دیگری که

این کشور در آن جنگیده است، جان باختند. جنگ داخلی آمریکا بزرگترین و مخرب‌ترین درگیری در جهان غرب بین پایان جنگ‌های ناپلئونی در سال ۱۸۱۵ و شروع جنگ جهانی اول در سال ۱۹۱۴ بود.

۱. منابع:

1-<https://www.britannica.com/summary/Causes-and-Effects-of-the-American-Civil-War>

2-<https://www.history.com/topics/american-civil-war/american-civil-war-history>

3-<https://www.battlefields.org/learn/articles/brief-overview-american-civil-war>

4-https://www.senate.gov/artandhistory/history/minute/CivilWar_Begins.htm

5-<https://www.nationalgeographic.org/encyclopedia/yankee/>